כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

חכלילי עינים מיין

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת ויחי

לקבלת המאמר השבועי במייל, שלח מייל ל –
122333ako@gmail.com

להארות, תרומות, יצירת קשר והשגת חוברות
054-7341337

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

חכלילי עינים מיין

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת ויחי

צוות המאמר השבועי:

חברי המערכת: מנחם מענדל רוזנצויג, אחיה מרקוביץ׳ ואביעד בר לוי.

כותבים: אשחר שפירא, אליוסף גל, יוסף ברוך שטקל ושהם כרמי.

הגהה ועריכה לשונית: ישראל מאיר אופן, לוי יצחק וינגורט, הלל הנדלר ועפר בן יעקב.

עיצוב ועימוד: איתמר סלע ואליה חי אופן.

הו״ל: שילה קליין ואהרן רוזנצויג.

הפקה: שלם נחמן הראל.

בע"ה

שלום לכולם!

אנו ממש עומדים כבר בפתח **ימי השובבי"ם** (שיתחילו בשבוע הבא בעז"ה), והנה הבאנו לפניכם מאמר שאולי יעשה לנו קצת הכנה לימים הללו.

במאמר שלפנינו נלמד את המעלה הגדולה של **'אהבה בתענוגים'**, ונראה שמרוב שהיא כה גדולה ועצומה אין לנו את הכח והיכולת להרגיש אותה לבדנו, אלא רק יחד עם ה' יתברך בעצמו - כאשר נביט אליו במבט אוהב ודבק וגם הוא יחזיר לנו מבט אוהב ו'אין - סופי'.

מתוך זה נמשיך ונראה גם, שכדי שהמידות שלנו תהיינה באמת **זכות ומבוררות** לא מספיקה העבודה שלנו בכוחות עצמנו, אלא אנו זקוקים שה' בעצמו ירחץ ויזכך לנו אותם - דרך התורה הקדושה שהוא נתן לנו (ובמיוחד דרך פנימיות התורה - שהיא **'יינה של תורה'**).

ויהי רצון שבימי השובבי"ם הבאים עלינו לטובה נזכה להרבות בלימוד **פנימיות התורה**, ועל ידי זה נזכה בעזרת ה' לגאולה מכל המצרים והצמצומים שלנו, ועד לגאולה האמיתית והשלימה בביאת גואל צדק במהרה בימינו **אמן**!

שנזכה!

חברי המערכת

חכלילי עינים מיין

תורה אור – אדמו"ר הזקן

מבואר

פתיחה

חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב.

בפרשתנו, יעקב אבינו מברך את יהודה כך: "חכלילי עיניים מיין" - שהעיניים שלך יאדימו (חכלילות מלשון אדמימות) מרוב הברכה שתהיה מצויה בכרמים שלך; "ולבן שיניים מחלב" - שהשיניים שלך ילבינו מרוב הברכה שתהיה מצויה בחלב של העדרים שלך.

זהו הפשט של הברכה, ועכשיו ננסה להבין את העומק שלה, מה הם היין והחלב על פי פנימיות:

הנה גבי יין כתיב תירושי המשמח אלקים כו'. ולהבין מהו בחינת יין המשמח אלקים ואיך יהיה כחו גדול כל כך לשמח אלקים.

תכונה מיוחדת נכתבה על היין - שהוא 'משמח אלקים'; וצריך להבין מה עניינו המיוחד של היין שדוקא בכוחו לשמח אלקים.

הנה אמרו נכנס יין יצא סוד. והענין כי בתורה יש ב' בחינת יין וחלב וכדכתיב לכו שברו ואכלו כו' בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב.

דבר נוסף שכתוב על היין הוא, ש'**נכנס יין יצא סוד**' - והכוונה לסודות הפנימיים שמתגלים על ידי התורה המשולה ליין, בנוסף התורה משולה גם לחלב (וכמו שגם מצינו בדברי ישעיה הנביא: "לכו שברו ואכולו **ולכו שברו בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב**" - שהכוונה שם לתורה).

> וביאור הדבר כי הנה יש ב' אהבות אהבת עולם ואהבה רבה. אהבת עולם היא האהבה הגלויה. ואהבה רבה היא אהבה המסותרת. ולהבין למה נק' האהבה המסותרת בשם אהבה רבה.

כדי להבין מה הכוונה שהתורה משולה ליין וחלב ומה הפעולה שהיא פועלת בכל בחינה, צריך קודם להבין את ב׳ סוגי האהבות: **׳אהבת עולם׳** שהיא **׳האהבה הגלויה׳**, ו**׳אהבה רבה׳** שהיא **׳האהבה המסותרת׳**, וצריך להבין למה דווקא האהבה המסותרת נקראת אהבה רבה וגדולה, שהרי לכאורה כשהדבר מסותר הוא עדיין קטן ולא גדול.

> אך הנה אהבת עולם היא האהבה שנלקחה מעולמות דהיינו מחמת התבוננות איך שהוא יתברך מחדש בטובו כו'. ומהווה מאין ליש בכל יום מבחינת מלכותו יתברך כי מלכותך מלכות כל עולמים כתיב שכל עולמים עליונים ותחתונים הם חיים וקיימים מבחינת מלכותו יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואתה מחיה את כולם. ואינו כדמיון הנשמה שמחיה את הגוף. שהחיות מתפשט ומתלבש בגוף ממש להחיותו. כי הוא יתברך קדוש ומובדל כו'. רק התפשטות בחינת שם בלבד. דהיינו מחמת כי מלך שמו נק' עליהם. וכמאמר ישתבח שמך לעד פירוש לעד עד אין קץ כו'.

אלא ש**׳אהבת עולם׳** כשמה כן היא - אהבה שבאה מתוך ההתבוננות בעולם.

ב׳אהבת עולם׳, אנו בעצם מתבוננים איך שמצד אחד ה׳ מחיה את הבריאה כולה ו״מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית״ כמו שהנשמה מחיה את הגוף, אמנם שמצד שני זה לא דומה ממש, כיון שלעומת הנשמה שמתלבשת בגוף, ה׳ יתברך לא מתלבש בעולמות ורק הארה קטנה ממידת המלכות שלו מתלבשת לחיות אותם, וכמו שכתוב: ״**מלכותך** מלכות כל עולמים״ - שכל העולמות מקבלים חיות רק ממידת המלכות של ה׳ ולא ממנו עצמו.

המשל לחיות הזו, היא ׳ממלכה׳ בה כל הנתינים מקבלים חיות בעבודה שלהם מזה שהם נקראים ׳עבדי המלך׳ (ו׳שמו נקרא עליהם׳), אמנם המלך עצמו נשאר בארמון ולא יורד להיות איתם (וייתכן שחלק גם אף פעם לא ראו אותו!).

עניינה של אהבת עולם - שהיא מתלבשת בתוכנו

> וע"ז אנו אומרים אמן יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך. פירוש שאנו מתפללים ומבקשים שיהיה שם זה בבחינת ברכה והמשכה מההעלם אל הגילוי. דהיינו שלא יהיה

בבחינת העלם והסתר פנים אצלינו בידיעת אנשים מלומדה בלבד שאין זה אלא בבחינת הודאה. אבל בחינת ברכה היא בחינת גילוי ממש במוחו ולבו באמת לאמתו. ושיהי' גילוי זה נמשך לעלם ולעלמי עלמיא אפירוש בעולמות התחתונים כמו בעולם הזה הגשמי וכענין שנאמר ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם.

בהתבוננות שלנו אנחנו פועלים שזה שאנחנו 'עבדי ה' ' לא יהיה רק בבחינה של הודאה מרחוק, אלא שזה גם יתגלה אצלנו וממש נחיה את זה.

וזה בעצם מה שאנו מבקשים ומתפללים בעניית 'אמן יהא שמיה רבה מברך לעלם ולעלמי עלמיא'. אנחנו מבקשים, ששמו הגדול של ה', לא ישאר מנותק ממנו אלא שהוא 'יוברך' ויומשך עד אלינו (וזה גם פירוש הפסוק: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם" - אנחנו מבקשים מה', שהשם שלו יומשך (ברוך מלשון המשכה והברכה) מהעולם העליון עד לעולם התחתון שלנו).

ועל דרך זה תקנו כל פסוקי דזמרה מברוך שאמר עד קריאת שמע להאריך ולהרחיב הדבור בשבחו של מקום איך שמלכותו הוא מלכות כל עולמים. ואיך שהוא קדוש ומובדל כו' עד שיהיה נקבע בקרב איש ולב עמוק. ועל ידי זה יגיע לקיום הקריאת שמע. שמע ישראל. שמע לשון הבנה להתבונן כי ה' אחד פירוש אחד ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם בטלים אל האל"ף הוא אלופו של עולם. וכמו שיש בגשמיות ז' רקיעים כו'. כך ברוחניות יש כמה מדרגות זו למעלה מזו וכולם בטלים אליו יתברך רק שברוך שם כו'. שמבחינת דלי"ת רבתי דאחד נמשך בחינת ברכה והמשכה להיות בחינת שם כבוד מלכותו כו'. ועל ידי זה יגיע למדרגת ואהבת. פירוש ואהבת הוא מלשון רצון. דהיינו שיהי' רצונך שהוי' יהיה אלקיך בכל לבבך בשני יצריך יצר טוב ויצר הרע לאהפכא חשוכא כו' שיעקור רצונו מהבלי עולם להיות לו שינוי רצון ולהפך רצונו לה' אחד וכמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ:

את העבודה הזו - לחוש, להמשיך ולהפנים אל קרבנו את הגדולה של המלך, אנו עושים בשבח שאנחנו משבחים את ה' במהלך פסוקי דזמרה ובברכות שלפני קריאת שמע. על ידי שאנחנו מרחיבים לשבח את ה' איך שכל החיות של העולם היא רק ממידת מלכותו, העניין הזה נקבע בליבנו, כך שבקריאת שמע

שאנו קוראים בסוף התהליך הזה, זוכים לכוון באמת איך ש**"שמע ישראל"** - הבן והתבונן, איך ש**"ה' אחד"** - כלומר שז' הרקיעים (הגשמיים והרוחניים) וארץ, וד' רוחות העולם, בטלים אל הא' - אלופו של עולם; ורק **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"** - כלומר שרק הארה קטנה ממידת המלכות נמשכת (**'ברוך'** - מלשון הברכה והמשכה) לחיות את העולמות (והחיות הזו נמשכת מהד' רבתי של אח**ד** להיות **'שם כבוד מלכותו'** של ה').

כאשר אנו מבינים שהכל בטל, כל הרצונות הרעים והנמוכים של היצר הרע מתבטלים, וזוכים להגיע למדריגת **'ואהבת** את ה' אלקיך', כלומר שכל הרצונות שלנו יהיו רק לה' אחד (כאן **'ואהבת'** מתפרשת גם מלשון רצון, כמו: 'ולא **אבה** ה' אלקיך לשמוע אל בלעם').

'אהבה רבה' – נצחית ולא מוגבלת

> והנה כל זה הוא בחינת אהבת עולם שאומרים 'אהבת עולם אהבתנו'. פירוש אהבתנו שאהבה זו היא מתלבשת בתוך נפשנו. שהנפש יכולה להיות כלי להגביל ולהלביש את האהבה זו בתוכה ממש להיות תוכה רצוף אהבה זו. אבל אהבה רבה היא בשרש הנפש במקור חוצבה כי חלק הוי' ממש עמו. ואני הוי"ה לא שניתי כתיב שהוא יתברך למעלה מגדר עלמין ואין ערוך אליו יתברך כלל אפילו כמשל טפה מים אוקיינוס. שעם היות שהוא חלק קטן מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות. עם כל זה שייך איזה ערך ויחוס במהותו הדומה לו שגם מהות הטפה היא מים כמו הים הגדול ממש. מה שאין כן אליו יתברך אין ההשתלשלות ערוך כלל ולכך האהבה שנלקחה מבחינת זו אינה מתלבשת ממש תוך הנפש ואין הנפש יכולה להגבילה אלא היא בבחינת מסותרת והיא באה לידי גילוי בבחינת בכל מאדך כו'. (וע' בתניא ס"פ מ"ג ועי' ג"כ פ' י"ט):

האהבה שבאה מתוך ההתבוננות שתיארנו נקראת 'אהבת עולם', ועליה אנו אומרים בתפילה: 'אהבת עולם אהבתנו', שה' יתברך ממשיך אל תוכנו את האהבה הזו כך שממש תוכל להתלבש בתוכנו (**'אהבתנו'** - המשכת אלינו את האהבה וגרמת לנו לאהוב).

הסיבה שהאהבה הזו יכולה להתלבש בתוכנו היא, שהאהבה הזו מגיעה מתוך התחשבות בגבולות העולם בו אנו מתבוננים ולא פורצת אותם, ולכן אנחנו יכולים להכיל אותה בתוכנו.

אמנם, לעומת 'אהבת עולם', ישנה אהבה גבוהה יותר שנקראת - 'אהבה רבה'. האהבה הזו, לא באה כקודמתה מתוך ההתבוננות במציאות העולם ובכך

שהוא בטל, באהבה הזו, עולים הרבה מעל לעולם - לשרש של הנפש. השורש של הנפש זה המקום בו הנפש נחצבה. הנפש שלנו נחצבה מה' יתברך בעצמו בלי לעבור בדרך בכל מיני צמצומים, ושם מתגלה איך שבאמת **'אני הוי' לא שניתי'**, ושגם אחרי בריאת העולם - העולם לא תופס שום מציאות ולא נחשב אפילו כ'טיפה מים אוקיינוס', כיוון שגם טיפה היא בסוף איזשהו 'חלק' (קטן ככל שיהיה) מהים הגדול ויש לה איזשהו ערך וחשיבות, אמנם העולם הוא אפילו לא חלק קטנטן מה' (שהרי ה' יתברך הוא 'אין סוף') ואין לו שום ערך וחשיבות לפניו.

כשמתגלה אצלנו השורש של הנפש ומתגלה איך שהעולם בטל, אנו מתעוררים ב'אהבה רבה' אותה אנחנו לא יכולים להכיל בתוכנו. הסיבה לכך שאנחנו לא יכולים להכיל אותה, היא שהיא לא מגיעה מ'התבוננות' (כמו 'אהבת עולם') אלא מ'גילוי' של 'שורש הנפש' שאין לנפש כמו שהיא למטה כח להכיל.

זו התשובה לשאלה ששאלנו, למה דוקא 'אהבה רבה' היא 'אהבה מסותרת', כיוון שלגודלה היא איננה יכולה להתלבש ולהתגלות בתוך הנפש, וגם כשהיא מתגלה - הגילוי שלה נעשה באופן כזה שהיא עדיין נשארת 'מסותרת' באיזושהי בחינה ולא מתלבשת ומתפשטת בתוכנו, כך שהיא גורמת לנו להיות באופן של 'בכל מאודך' - באופן של יציאה מעצמנו.

> והנה ההפרש שבין אהבת עולם לאהבה רבה הוא כי אהבת עולם הבאה מחמת התבוננות ועומק מחשבתו יש לה הפסק שאם לבבו פונה לדברים אחרים וטרוד במחשבתו בעסקי עולם אזי חולפת ועוברת ממנו כו' מה שאין כן האהבה רבה שבשרש נפשו ממקור חוצבה אין לה הפסק שגם אם לבבו פונה לדברים אחרים הרי אין בזה לעומת זה להיות לעומת האהבה הזאת להטרידה ולהפסיקה. ולזאת תשאר אהבה זו בבחינת רשימו להיות זכרונה תקועה בלב בל תמוט עולם ועד.

מה ההבדל בין אהבת עולם לאהבה רבה? ההבדל הוא שלעומת 'אהבת עולם' שמגיעה מתוך התבוננות וברגע שמסיחים את הדעת ומפסיקים להתבונן היא פוסקת, 'אהבה רבה' מגיעה מהגילוי של שרש הנפש ולכן היא לא פוסקת, כלומר שגם כאשר מסיחים את הדעת מענייני אלוקות היא ממשיכה לבעור בלב שלנו, אמנם לא בתוקפה כמו בשעת הגילוי אלא באיזשהו 'רשימו' שממשיך ללוות אותנו כל הזמן.

גילוי ה'אהבה רבה' - על ידי יינה של תורה

> אך כיצד תהיה אהבה רבה זו בבחינת גילוי שיעלה ויגיע למדרגת בכל מאדך על זה אמרו 'נכנס יין יצא סוד' היא התורה שנקראת בשם יין. וכמאמר רז"ל 'ערבים עלי דברי סופרים יותר מיינה של

> תורה' כי על האהבה נאמר "וירא אלקים את האור כי טוב" ואמרו רז"ל כי טוב לגנוז בתורה. וכשנכנס יינה של תורה יצא סוד הוא אור האהבה הגנוז מההעלם אל הגילוי להיות אצלו גילוי האהבה רבה המושרשת בשרש נפשו במקור חוצבה בבחינת בכל מאדך.

עד כאן הכל טוב ויפה, אך נשאלת השאלה איך בפועל אפשר להתעורר באהבה הזו שתלויה בגילוי של שורש הנפש (ולא ב'עבודת התבוננות שכלית' שביכולתנו לערוך בעצמנו).

התשובה היא, שהדרך לגלות אותה היא על ידי לימוד תורה, וכאן זה על ידי התורה שבבחינת יין (ובלשון חז"ל: "ערבים עלי דברי סופרים יותר מ'**יינה של תורה**' "), כלומר התורה שמגלה את הסודות הפנימיים (כמו יין - 'נכנס יין יצא סוד').

מה הם הסודות הפנימיים? ה'אהבה רבה' - שהיא בעצם ה'אור הגנוז' שה' גנז בתורה. כאשר לומדים את 'יינה של תורה' זוכים שהאהבה הגנוזה הזו תתגלה במלוא עצמתה עד שמגיעים ל'בכל מאודך'-לאהבה שמעבר לכלים שלנו.

> ועל זה נאמר פותח את ידיך. יודי"ך הן הם בחינת הצמצומים רבים ועצומים מאור אין סוף ב"ה להיות השתלשלות המדרגות מעילה לעלול כו'. ומקור התהוות העולמות מאין ליש מרצון העליון ברוך הוא וע"י התורה שהיא חכמתו ורצונו יתברך פותח את היודי"ן והצמצומים להיות גילוי רצון העליון ברוך הוא. ומשביע לכל חי דהיינו בכל חיות ואור המתפשט בעולמות מריש כל דרגין כו'. להיות בהם בחינת רצון שיהי' שורה ומתגלה בהם בחינת רצון העליון ב"ה ונמשך לנפש האדם ג"כ שיהי' מתגלה בו רצון העליון שבנפשו דהיינו האהבה רבה המושרשת בשרש נפשו למעלה מכדי שתוכל הנפש שאת מאחר שהרצון עליון בא אצלו לידי גילוי למטה בלבושי הנפש דבור ומעשה על ידי דבור בת"ת ומעשה המצות.

על ה'אהבה רבה', נאמר הפסוק: "**פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון**". '**ידיך**' כאן נדרש כ'**יו"דיך**'. האות '**י**' היא בצורה של נקודה קטנה והיא בעצם רומזת לצמצומים הרבים שה' עושה לאור כך שהעולמות יוכלו להברא ממנו יש מאין, ולפי זה "**פותח את ידיך**" - הכוונה שעל ידי שלומדים את התורה (שהיא חכמתו ורצונו יתברך), ה' 'פותח' את ה'יו"דים' - כלומר הצמצומים; "**ומשביע לכל חי רצון**" - ומשפיע ומשביע לחיות המצומצמת שמחייה את העולנות את

ה'רצון העליון' שלו, כך שמתגלה שה' לא רק 'מחיה' את העולמות אלא שהוא גם 'רוצה' אותם (כלומר שתהיה לו דירה בתחתונים).

כאשר מתגלה שה' רוצה בנו, האהבה שמתעוררת היא אהבה שאנחנו לא יכולים להכיל בתוכנו, כיוון שגם שהרצון שמתגלה לא מתלבש בתוכנו אלא רק בלבושים שלנו - במחשבה דיבור ומעשה שלנו.

> **ולכן אמרו רז"ל ששואלים את האדם קבעת עתים לתורה. שעל ידי זה יעורר את האהבה מלמעלה בשרש נפשו שאינה מתלבשת בשום כלי המעלים ומסתיר שאין כמוה ולא דוגמתה בזה לעומת זה הנ"ל ואין לה הפסק שאפי' בעסקו בשאר ענינים תהיה אהבה זו תקועה בלבו. ומזה יבא לידי ודברת בם כו' (וע' באגה"ק ד"ה איתא רפ"ד דמגלה ודאשתמש בתגא כו' במי ששונה הלכות כו' יעו"ש):**

מכיוון שכאמור, כאשר מתגלה האהבה רבה נשאר ממנה רשימו לכל היום, עיקר העבודה שלנו זה שיהיו זמנים בהם האהבה הזו תתגלה ועל ידי זה גם בין לבין יישאר ממנה רשימו. לכן השאלה ששואלים את האדם בבית דין של מעלה היא האם '**קבעת עיתים לתורה**', שעל ידי שהאדם קובע עיתים, אז גם בכל היום גם כשעוסק בעניינים אחרים זוכה ל'**ודברת בם**' - 'שלא יהא עיקר דיבורך אלא בם'[1], וכל היום שלו מלא בדיבורים קדושים שנובעים מתוך הרשימו של האהבה.

אהבה בתענוגים – כמו של זוג יונים

> **ובזה יובן הכתוב חכלילי עינים מיין. פירוש עינים הוא מה שכתוב עיני תמיד אל ה'. הנה עין ה' אל יראיו. והוא בחינת לאסתכלא ביקרא דמלכא דהיינו שיאיר בלבו אור האהבה לה' בבחינת ראיה היא בחינת אהבה בתענוגים שהיא מדרגה העולה על כולנה למעלה מאהבה רבה ואהבת עולם. (וצ"ע בתניא פמ"ג משמע דאהבה רבה היא אהבה בתענוגים. וצ"ל שיש ב' בחינות אהבה רבה הא' האהבה הנז' בתניא פי"ט כשבאה לידי גילוי כשאינה בבחינת גילוי התענוג. וגדולה ממנה היא אהבה רבה בתענוגים. ועיין במ"א ע"פ אחותי רעיתי יונתי כו'. שם נתבאר אחותי היא מצד אהבה טבעית ויונתי היא אהבה בתענוגים)**

אחרי 'אהבת עולם' -שבאה מתוך התבוננות בעולם, ו'אהבה רבה' - שמגיעה מהתגלות שורש הנפש, זוכים להגיע ל'אהבה בתענוגים'. 'אהבה

---

[1] רש"י דברים ו,ז

בתענוגים' היא כאשר מתעצמים עם ה'אהבה רבה' עד שמגיעים לדבקות כה גדולה בה', עד שזוכים ממש **לראות** את כבוד ה' ולהתענג עליו.

על פי זה מתבאר הפסוק שלנו: "חכלילי עיניים מיין", שעל ידי התורה (**היין**) זוכים להגיע ל'אהבה רבה', וכשמתעצמים איתה זוכים להגיע גם ל'אהבה בתענוגים' שמתגלה ב'**עיניים**' (לשון רבים), בעיניים שלנו שמביטות אל ה' ("עיני תמיד אל ה' ") ובעיניים של ה' שמביטות חזרה אלינו ("הנה עין ה' אל יראיו").

> **וכענין שכתוב עיניך יונים כמו זוג יונים שמסתכלים תמיד זה על זה ומתענגים כו'. כך יהיה קשר האהבה בדביקות נפלא ועצום עד שיהיו עיניו ולבו כל הימים רק לאסתכלא ביקרא דמלכא. וכמ"ש בזהר על פסוק הסבי עיניך כו' דמוקדין ליה בשלהובין דרחימותא. שתהא האהבה מתלהבת ומתלהטת בלב איש להתענג על ה' מרוב כל עד שאין כח בנפשו להגביל את האהבה בלב רק בבחינת ראיה מבחוץ (ועיין במ"א ע"פ עיניך יונים וע"פ הראיני את מראיך): וזהו ענין חכלילי עינים. פירוש אדמומית העינים שאודם העינים הוא מחמת תוקף רשפי אש דמוקדין ליה בשלהוביתא כו'.**

על האהבה הזו כתוב בשיר השירים: "הנך יפה רעיתי הנך יפה עינייך יונים". מה שמיוחד בזוג יונים, הוא שמרוב אהבה הם יכולים להביט אחד אל השני במשך זמן רב בלי לעצור, וכך גם באהבה בתענוגים עולים למדריגה כזו שהאהבה לא נשארת בהרגשה פנימית בתוך הלב, ומרוב דבקות זוכים גם ממש להביט אל ה' בתענוג נפלא שלא פוסק.

על האהבה הזו נאמר בזהר הקדוש: "הָסֵבִּי עֵינַיִךְ מִנֶּגְדִּי, אַסְחַר עֵינֵיךְ לְסָטַר אָחֳרָא מִנַּי, דְּאִינּוּן מוֹקְדִין לִי בְּשַׁלְהוֹבֵי רְחִימוּתָא", שמרוב אהבה העיניים שלנו מתלהטות באש יוקדת, עד שכביכול ה' מבקש ממנו להסב אותם לצד אחר.

מרוב שהאהבה הזו כל כך גדולה הלב לא יכול להכיל אותה והיא נשארת בעיניים שלנו שמסתכלות החוצה על זה נאמר: "חכלילי עיניים מיין" - כלומר שהעיניים שלנו מאדימות ומתלהטות מרוב אהבה.

"חכלילי עיניים מיין" - לטעום את האהבה

> **והוא בחינת מעלת ומדרגת השבת אז תתענג כו' וקראת לשבת ענג. אך מי שטרח בע"ש כו'. ולכן צריך כל ימות החול ליגע את נפשו. לעורר את האהבה רבה ואהבת עולם. וע"י זה יגיע לבחינת האהבה בתענוגים המתגלית בשבת.**

בימות החול אנו עובדים ב'אהבת עולם' וב'אהבה רבה', אמנם לא תמיד זוכים להרגיש את התענוג שבהם, והזמן שמסוגל להרגיש את התענוג ולהגיע ל'אהבה בתענוגים' זה שבת קודש.

אמנם כדי להרגיש את התענוג בשבת חייבים להקדים את העבודה בימות החול ב'אהבת עולם' ו'אהבה רבה', עד שבשבת כאנחנו מתעלים מהמציאות התחתונה ונכנסים אל הארמון של ה', אנחנו יכולים להביט אל ה', להתמלא ב'אהבה בתענוגים' ולזכות ל'אז תתענג על ה' '.

> **והנה כל זה בא מבחינת ומדרגת יין. יינה של תורה. וזהו חכלילי כל חיך הטועם אומר לי לי. לפי שיתגלה בחינת חיך הטועם את היין דהיינו בחינת חכמה וטעמי מצות שהם בחינת תענוג העליון. ועל ידי כן נתעלה בעילוי אחר עילוי לי לי עד רום המעלות (פירוש חיך הטועם זהו בחינת אהבה בתענוגים המתגלה בשבת שהוא בחינת שם ע"ב דחכמה ואזי אומר לי לי ב' פעמים דהיינו שנכללו בו ב' אהבות הנ"ל אהבה רבה ואהבת עולם שהם מ"ה וב"ן דמ"ה מברר ב"ן וע"י יחוד מ"ה וב"ן מתגלה בשבת בחינת הגבוה משניהם והוא בחינת שם ע"ב אהבה בתענוגים):**

'אהבה בתענוגים' פירושה, שלא רק מרגישים את האהבה, אלא שגם זוכים לטעום אותה ולהתענג ממנה. הדבר רמוז בפירוש של חז"ל למילה '**חכלילי**' - "שכל **חיך** הטועם אומר **לי לי**". את מה החיך שלנו טועם? את טעמי המצוות (שבתורת הסוד, שהם בעצם '**יינה של תורה**') שמגלים את התענוג שיש לה' במצוות שלנו. על ידם אנו זוכים לעלות בעילוי אחר עילוי, ולהרגיש עד כמה התורה שייכת לנו ואנחנו שייכים אליה (**לי לי** - שככל שעולים במדריגות מתגלה יותר ויותר עד כמה היא לנו ושלנו)[2].

"ולבן שיניים מחלב" – הלבנת האהבה

> **ולבן שינים מחלב. פירוש כי שינים הם הטוחנות את המאכל להיות מתעכל במעיו שעל ידי זה יהיה מזון לגוף מה שאין כן כשלא ילעוס ויטחון המאכל בשיניו לא יבא לידי עכול כלל ולא יהיה לו למזון ולשובע. וכך על דרך משל כדי שיהיה מזון לרמ"ח אברין דמלכא שתהא נפשו מרכבה אליהם שיתאחד ממש עם**

[2] וזה לכאורה גם התשובה לשאלה ששאלנו בתחילת המאמר, למה דווקא בכוחו של היין לשמח אלוקים. שביאור הדבר הוא לכאורה, שדווקא על ידי היין - שכמו שמתבאר פה הכוונה לטעמי המצוות, זוכים לשמח את שם 'אלקים' כך שהוא יתגלה ולא יסתיר על שם הוי' (כמו שכתוב בשער היחוד והאמונה: "כי שמש ומגן הוי' אלקים").

> הנפש צריך להיות בבחינת שינים הטוחנות ומפררות דהיינו לפרר ולברר כל מעשיו ודבוריו ומחשבותיו ולדקדק ולפשפש בהן ולהיות ממארי דחושבנא לשקול כל דרכיו ולפלס מעגלותיו. ונקרא בלשון הגמרא מדקדק במעשיו שעל ידי כן יהיה בבחינת עיכול בנפש שהטוב יקבל למזון ולשובע והפסולת המעורב תערובת זר ופסולת ידחה לחוץ. וכן בענין בירורי המדות אהבה ויראה כל חד לפום מאי דמשער בלביה ושוקל במאזני שכלו כיצד היא האהבה האמיתית לה'. וכיצד היא בחינת אתהפכא חשוכא כו' באמת לאמתו להיות מייגע את עצמו ביגיעת הנפש לבא למדרגה זו שיהיה נקבע בלבו באמת לאמתו בלי דמיונות כו' וכיוצא בזה כמה דרכים הידועים למבקשי ה' יבינו כל מאליהם שצריך לדקדק ולפשפש כו' ולהיות מייגע עצמו כו'.

המשך הברכה הוא: "ולבן **שיניים** מחלב". תפקיד השיניים הוא לטחון את המאכל כך שהגוף יוכל לעכל אותו, וכך גם אצלנו כדי שרמ"ח מצוות עשה שאנו מקיימים יוכלו להיות כביכול 'מזון' ל'רמ"ח אברים דמלכא' (הרמ"ח אברים של ה') ולהיות 'מרכבה' אליהם כך שהם יוכלו להתפשט ולהתגדל בעולם[3], עלינו קודם כל 'לטחון אותם' ולדקדק בהם ('הדק היטב') ולבדוק טוב מה לכבוד ה' ומה לא בדיוק.

את הבירור עלינו לעשות גם ב**מעשי המצוות** שנעשים ב'**לבושי הנפש**' שלנו (המחשבה, הדיבור והמעשה שלנו), וגם ב**מידות** שהם ה'**כוחות**' של הנפש שלנו, כך שגם האהבה והיראה שלנו יהיו אך רק לכבוד ה' (ולא בשביל לקבל מהם חיות והתפעלות למשל), ולבחון האם אכן הפכנו את האהבות החשוכות שלנו לאהבה מוארת כזו שאור ה' מאיר בתוכה.

הדרך לדקדק במצוות ובמידות ידועה למי שהוא 'מבקשי ה' ', שמתייגע כל חייו על התורה והעבודה ודורש את ה' ואת קרבתו.

> אך אח"כ יגיע לבחינת ומדרגת החלב. כמו שהחלב על דרך משל מגדל את הולד להיות אבריו נגדלים. כך בחינת החלב של תורה מגדל את מדותיו אהבה ויראה כו' להיות לו אהבה ויראה היותר גדולים בגדלות המוחין (שהאברים הם המדות ועיקרם הם חג"ת נה"י ובחינת חב"ד שבתוכן המקיימות אותן וכל א' מג' מיני

---

[3] כמו שמסבירים בחסידות את הזוהר (ח"ג ז:) שאומר ש"ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים" - שהכוונה שישראל ממשיכים את שם ה' בעולם ונותנים לו להתפשט ולגדול, ולכן המזון כאן נעשה על ידי זה שאנחנו הופכים ל'מרכבה' ובכך לוקחים את ה' למקומות שכביכול רק אנחנו יכולים להביא אותו.

בחינות אלו כלולה מכל הנ"ל הרי פ"א. וכל בחינת נחלקת לג' בחינת ראש תוך סוף הרי רמ"ג. ושרשם ה"ח המגדילים הרי רמ"ח) וזהו רוחצות בחלב כו' שהחלב מרחיץ המדות ונהפכין ממהות למהות להיות נהפך לבו ונעשה כאיש אחר לגמרי בשינוי המדות כולן שוין לטובה.

גם אחרי הבירור הראשון, המידות עדיין בקטנות ולא מספיק מפותחות, ובשביל שהם יגדלו הן צריכות לקבל אל תוכן את האור של התורה, שכאן הוא בבחינת **'חלב'**.

תכונותו של החלב היא, שהוא גם מזין ובנוסף גם אפשר לרחוץ בו, וכך גם התורה - היא גם מזינה לנו את המידות כך שהם יגדלו, וגם רוחצת ושוטפת אותם, ומשלימה את הבירור שהתחלנו כך שהמידות שלנו יהפכו ממש למידות טובות ומזוככות.

זה פירוש הפסוק בשיר השירים: "**עיניו כיונים על אפיקי מים רוחצות בחלב**" - שאת האהבה שלנו לה' (שכמו שאמרנו משולה לאהבה ששוררת בין 'זוג יונים') ה' רוחץ ומזכך לנו על ידי התורה שאנו לומדים, והופך לנו לאהבה עליונה וזכה.

ומזה יומשך להיות לבן שינים שיהיה בהם בחינת לבנונית ובהירות בבירורי המדות בעילוי אחר עילוי עד רום המעלות בבחינת ראיה חושיית שלא ביגיעה יגיעת הנפש ויגיעת בשר רק מיד יגיע אליו כו'.

לפי זה "**ולבן שיניים מחלב**" - הכוונה, שהמידות שלנו שבשלב הראשון עשינו להם בירור על ידי ה'שיניים' שלנו - בעבודה וביגיעה, בשלב השני הם מתבררות ומתלבנות 'ממילא' על ידי החלב של התורה. החלב של התורה מלבן את המידות שלנו והופך אותם לבהירות וזכות, כך שככל שנעלה במעלות הליבון לא נצטרך להתייגע בשביל לאהוב את ה', והאהבה והיראה שלנו יבואו בצורה ממיילאית, מכיוון שממש נראה את ה'.

וזה חכלילי כו' מיין כו' מחלב כו' ובחינת יין וחלב נעשה הכל בחינת חכלילי לי לי עד רום המעלות:

זה לסיכום הפירוש של הפסוק: "חכלילי עיניים מיין ולבן שיניים מחלב", שעל ידי שבהתחלה לומדים שותים את 'יינה של תורה' וזוכים להגיע ל'אהבה רבה' ו'אהבה בתענוגים', ואז גם לוגמים ורוחצים ב'חלבה של תורה' ומפתחים ומלבנים את המידות, זוכים לעלות בעילוי אחר עילוי ולהגיע לבחינת 'חכלילי' - דבקות שלימה עם ה', עד ההרגשה הממשית שאנחנו ממש שייכים אליו.

חכלילי עינים מיין

תורה אור – אדמו"ר הזקן

חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב.

הנה גבי יין כתיב תירושי המשמח אלקים כו'. ולהבין מהו בחינת יין המשמח אלקים ואיך יהיה כחו גדול כל כך לשמח אלקים.

הנה אמרו נכנס יין יצא סוד. והענין כי בתורה יש ב' בחינת יין וחלב וכדכתיב לכו שברו ואכלו כו' בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב.

וביאור הדבר כי הנה יש ב' אהבות אהבת עולם ואהבה רבה. אהבת עולם היא האהבה הגלויה. ואהבה רבה היא אהבה המסותרת. ולהבין למה נק' האהבה המסותרת בשם אהבה רבה.

אך הנה אהבת עולם היא האהבה שנלקחה מעולמות דהיינו מחמת התבוננות איך שהוא יתברך מחדש בטובו כו'. ומהווה מאין ליש בכל יום מבחינת מלכותו יתברך כי מלכותך מלכות כל עולמים כתיב שכל עולמים עליונים ותחתונים הם חיים וקיימים מבחינת מלכותו יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואתה מחיה את כולם. ואינו כדמיון הנשמה שמחיה את הגוף. שהחיות מתפשט ומתלבש בגוף ממש להחיותו. כי הוא יתברך קדוש ומובדל כו'. רק התפשטות בחינת שם בלבד. דהיינו מחמת כי מלך שמו נק' עליהם. וכמאמר ישתבח שמך לעד פירוש לעד עד אין קץ כו'.

וע"ז אנו אומרים אמן יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך. פירוש שאנו מתפללים ומבקשים שיהיה שם זה בבחינת ברכה והמשכה מההעלם אל הגילוי. דהיינו שלא יהיה בבחינת העלם והסתר פנים אצלינו בידיעת אנשים מלומדה בלבד שאין זה אלא בבחינת הודאה. אבל בחינת ברכה היא בחינת גילוי ממש במוחו ולבו באמת לאמתו. ושיהי' גילוי זה נמשך לעלם ולעלמי עלמיא אפירוש בעולמות התחתונים כמו בעולם הזה הגשמי וכענין שנאמר ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם.

ועל דרך זה תקנו כל פסוקי דזמרה מברוך שאמר עד קריאת שמע להאריך ולהרחיב הדבור בשבחו של מקום איך שמלכותו הוא מלכות כל עולמים. ואיך שהוא קדוש ומובדל כו' עד שיהיה נקבע בקרב איש ולב עמוק. ועל ידי זה יגיע לקיום הקריאת שמע. שמע ישראל. שמע לשון הבנה להתבונן כי ה' אחד פירוש אחד ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם בטלים אל האל"ף הוא אלופו של עולם. וכמו שיש בגשמיות ז' רקיעים כו'. כך ברוחניות יש כמה מדרגות זו למעלה מזו וכולם בטלים אליו יתברך רק שברוך שם כו'. שמבחינת דלי"ת רבתי דאחד נמשך בחינת ברכה והמשכה להיות בחינת שם כבוד מלכותו כו'. ועל ידי זה יגיע למדרגת ואהבת. פירוש ואהבת הוא מלשון רצון. דהיינו שיהי' רצונך שהוי' יהיה אלקיך בכל לבבך בשני יצריך יצר טוב ויצר הרע לאהפכא חשוכא כו' שיעקור רצונו מהבלי עולם להיות לו שינוי רצון ולהפך רצונו לה' אחד וכמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ:

והנה כל זה הוא בחינת אהבת עולם שאומרים 'אהבת עולם אהבתנו'. פירוש אהבתנו שאהבה זו היא מתלבשת בתוך נפשנו. שהנפש יכולה להיות כלי להגביל ולהלביש את האהבה זו בתוכה ממש להיות תוכה רצוף אהבה זו. אבל אהבה רבה היא בשרש הנפש במקור חוצבה כי חלק הוי' ממש עמו. ואני הוי"ה לא שניתי כתיב שהוא יתברך למעלה מגדר עלמין ואין ערוך אליו יתברך כלל אפילו כמשל טפה מים אוקיינוס. שעם היות שהוא חלק קטן מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות. עם כל זה שייך איזה ערך ויחוס במהותו הדומה לו שגם מהות הטפה היא מים כמו הים הגדול ממש. מה שאין כן אליו יתברך אין ההשתלשלות ערוך כלל ולכך האהבה שנלקחה מבחינת זו אינה מתלבשת ממש תוך הנפש ואין הנפש יכולה להגבילה אלא היא בבחינת מסותרת והיא באה לידי גילוי בבחינת בכל מאדך כו'. (וע' בתניא ס"פ מ"ג ועי' ג"כ פ' י"ט):

והנה ההפרש שבין אהבת עולם לאהבה רבה הוא כי אהבת עולם הבאה מחמת התבוננות ועומק מחשבתו יש לה הפסק שאם לבבו פונה לדברים אחרים וטרוד במחשבתו בעסקי עולם אזי חולפת ועוברת ממנו כו' מה שאין כן האהבה רבה שבשרש נפשו ממקור חוצבה אין לה הפסק שגם אם לבבו פונה לדברים אחרים הרי אין בזה לעומת זה להיות לעומת

האהבה הזאת להטרידה ולהפסיקה. ולזאת תשאר אהבה זו בבחינת רשימו להיות זכרונה תקועה בלב בל תמוט עולם ועד.

אך כיצד תהיה אהבה רבה זו בבחינת גילוי שיעלה ויגיע למדרגת בכל מאדך על זה אמרו 'נכנס יין יצא סוד' היא התורה שנקראת בשם יין. וכמאמר רז"ל 'ערבים עלי דברי סופרים יותר מיינה של תורה' כי על האהבה נאמר "וירא אלקים את האור כי טוב" ואמרו רז"ל כי טוב לגנוז בתורה. וכשנכנס יינה של תורה יצא סוד הוא אור האהבה הגנוז מההעלם אל הגילוי להיות אצלו גילוי האהבה רבה המושרשת בשרש נפשו במקור חוצבה בבחינת בכל מאדך.

ועל זה נאמר פותח את ידיך. יודי"ך הן הם בחינת הצמצומים רבים ועצומים מאור אין סוף ב"ה להיות השתלשלות המדרגות מעילה לעלול כו'. ומקור התהוות העולמות מאין ליש מרצון העליון ברוך הוא וע"י התורה שהיא חכמתו ורצונו יתברך פותח את היודי"ן והצמצומים להיות גילוי רצון העליון ברוך הוא. ומשביע לכל חי דהיינו בכל חיות ואור המתפשט בעולמות מריש כל דרגין כו'. להיות בהם בחינת רצון שיהי' שורה ומתגלה בהם בחינת רצון העליון ב"ה ונמשך לנפש האדם ג"כ שיהי' מתגלה בו רצון העליון שבנפשו דהיינו האהבה רבה המושרשת בשרש נפשו למעלה מכדי שתוכל הנפש שאת מאחר שהרצון עליון בא אצלו לידי גילוי למטה בלבושי הנפש דבור ומעשה על ידי דבור בת"ת ומעשה המצות.

ולכן אמרו רז"ל ששואלים את האדם קבעת עתים לתורה. שעל ידי זה יעורר את האהבה מלמעלה בשרש נפשו שאינה מתלבשת בשום כלי המעלים ומסתיר שאין כמוה ולא דוגמתה בזה לעומת זה הנ"ל ואין לה הפסק שאפי' בעסקו בשאר ענינים תהיה אהבה זו תקועה בלבו. ומזה יבא לידי ודברת בם כו' (וע' באגה"ק ד"ה איתא רפ"ד דמגלה ודאשתמש בתגא כו' במי ששונה הלכות כו' יעו"ש):

ובזה יובן הכתוב חכלילי עינים מיין. פירוש עינים הוא מה שכתוב עיני תמיד אל ה'. הנה עין ה' אל יראיו. והוא בחינת לאסתכלא ביקרא דמלכא דהיינו שיאיר בלבו אור האהבה לה' בבחינת ראיה היא בחינת אהבה בתענוגים שהיא מדרגה העולה על כולנה למעלה מאהבה רבה ואהבת

עולם. (וצ"ע בתניא פמ"ג משמע דאהבה רבה היא אהבה בתענוגים. וצ"ל שיש ב' בחינות אהבה רבה הא' האהבה הנז' בתניא פי"ט כשבאה לידי גילוי כשאינה בבחינת גילוי התענוג. וגדולה ממנה היא אהבה רבה בתענוגים. ועיין במ"א ע"פ אחותי רעיתי יונתי כו'. שם נתבאר אחותי היא מצד אהבה טבעית ויונתי היא אהבה בתענוגים)

וכענין שכתוב עיניך יונים כמו זוג יונים שמסתכלים תמיד זה על זה ומתענגים כו'. כך יהיה קשר האהבה בדביקות נפלא ועצום עד שיהיו עיניו ולבו כל הימים רק לאסתכלא ביקרא דמלכא. וכמ"ש בזהר על פסוק הסבי עיניך כו' דמוקדין ליה בשלהובין דרחימותא. שתהא האהבה מתלהבת ומתלהטת בלב איש להתענג על ה' מרוב כל עד שאין כח בנפשו להגביל את האהבה בלב רק בבחינת ראיה מבחוץ (ועיין במ"א ע"פ עיניך יונים וע"פ הראיני את מראיך): וזהו ענין חכלילי עינים. פירוש אדמומית העינים שאודם העינים הוא מחמת תוקף רשפי אש דמוקדין ליה בשלהוביתא כו'.

והוא בחינת מעלת ומדרגת השבת אז תתענג כו' וקראת לשבת ענג. אך מי שטרח בע"ש כו'. ולכן צריך כל ימות החול ליגע את נפשו. לעורר את האהבה רבה ואהבת עולם. וע"י זה יגיע לבחינת האהבה בתענוגים המתגלית בשבת.

והנה כל זה בא מבחינת ומדרגת יין. יינה של תורה. וזהו חכלילי כל חיך הטועם אומר לי לי. לפי שיתגלה בחינת חיך הטועם את היין דהיינו בחינת חכמה וטעמי מצות שהם בחינת תענוג העליון. ועל ידי כן נתעלה בעילוי אחר עילוי לי לי עד רום המעלות (פירוש חיך הטועם זהו בחינת אהבה בתענוגים המתגלה בשבת שהוא בחינת שם ע"ב דחכמה ואזי אומר לי לי ב' פעמים דהיינו שנכללו בו ב' אהבות הנ"ל אהבה רבה ואהבת עולם שהם מ"ה וב"ן דמ"ה מברר ב"ן וע"י יחוד מ"ה וב"ן מתגלה בשבת בחינת הגבוה משניהם והוא בחינת שם ע"ב אהבה בתענוגים):

ולבן שינים מחלב. פירוש כי שינים הם הטוחנות את המאכל להיות מתעכל במעיו שעל ידי זה יהיה מזון לגוף מה שאין כן כשלא ילעוס ויטחון המאכל בשיניו לא יבא לידי עכול כלל ולא יהיה לו למזון ולשובע. וכך על דרך משל כדי שיהיה מזון לרמ"ח אברין דמלכא שתהא

נפשו מרכבה אליהם שיתאחד ממש עם הנפש צריך להיות בבחינת שינים הטוחנות ומפררות דהיינו לפרר ולברר כל מעשיו ודבוריו ומחשבותיו ולדקדק ולפשפש בהן ולהיות ממארי דחושבנא לשקול כל דרכיו ולפלס מעגלותיו. ונקרא בלשון הגמרא מדקדק במעשיו שעל ידי כן יהיה בבחינת עיכול בנפש שהטוב יקבל למזון ולשובע והפסולת המעורב תערובת זר ופסולת ידחה לחוץ. וכן בענין בירורי המדות אהבה ויראה כל חד לפום מאי דמשער בלביה ושוקל במאזני שכלו כיצד היא האהבה האמיתית לה'. וכיצד היא בחינת אתהפכא חשוכא כו' באמת לאמתו להיות מייגע את עצמו ביגיעת הנפש לבא למדרגה זו שיהיה נקבע בלבו באמת לאמתו בלי דמיונות כו' וכיוצא בזה כמה דרכים הידועים למבקשי ה' יבינו כל מאליהם שצריך לדקדק ולפשפש כו' ולהיות מייגע עצמו כו'.

אך אח"כ יגיע לבחינת ומדרגת החלב. כמו שהחלב על דרך משל מגדל את הולד להיות אבריו נגדלים. כך בחינת החלב של תורה מגדל את מדותיו אהבה ויראה כו' להיות לו אהבה ויראה היותר גדולים בגדלות המוחין (שהאברים הם המדות ועיקרם הם חג"ת נה"י ובחינת חב"ד שבתוכן המקיימות אותן וכל א' מג' מיני בחינות אלו כלולה מכל הנ"ל הרי פ"א. וכל בחינת נחלקת לג' בחינת ראש תוך סוף הרי רמ"ג. ושרשם ה"ח המגדילים הרי רמ"ח) וזהו רוחצות בחלב כו' שהחלב מרחיץ המדות ונהפכין ממהות למהות להיות נהפך לבו ונעשה כאיש אחר לגמרי בשינוי המדות כולן שוין לטובה.

ומזה יומשך להיות לבן שינים שיהיה בהם בחינת לבנונית ובהירות בבירורי המדות בעילוי אחר עילוי עד רום המעלות בבחינת ראיה חושיית שלא ביגיעה יגיעת הנפש ויגיעת בשר רק מיד יגיע אליו כו'.

וזה חכלילי כו' מיין כו' מחלב כו' ובחינת יין וחלב נעשה הכל בחינת חכלילי לי לי עד רום המעלות:

נקודה למחשבה:

הוואי שנלכה לאהוב את ה' באמת..

בשביל לאהוב את השני, בשלב ראשון על האדם להתבונן איך שהעולם שלו ממש חסר בלעדיו ושהוא ממש זקוק לו, אמנם ככל שעולים ברמה של הקשר, לאט לאט האדם מבין שבשביל באמת לאהוב הוא צריך לצאת מהעולם שלו ופשוט להיות עסוק ברצון של השני שרוצה ואוהב אותו.

במאמר אנו לומדים, שכדי לאהוב את ה' ובשביל שהאהבה הזו תהיה נצחית, אמיתית ומבוררת, לא מספיקה ההתבוננות בכך שהעולם בטל אל ה' ושה' מחייה אותנו כל רגע מחדש; בשביל באמת לאהוב - עלינו 'לצאת מעצמנו', ופשוט לעסוק ברצון של ה', שמתגלה ב'יינה של תורה' - פנימיות התורה וטעמי המצוות. רק כך נוכל לצאת מהגבולות המצומצמים שלנו, עד שככל שנתמיד בעבודה, בעז"ה נזכה להגיע ל'אהבה רבה', ואולי אפילו גם ל'אהבה בתענוגים', בה כל כך דבוקים בה' עד שמרוב דבקות זוכים ממש 'לראות' את כבוד ה'.

בשביל שהקשר יהיה אמיתי לא מספיק שנאהב את השני - עלינו גם להרגיש אותו..

בכל השבוע אנו משתדלים לאהוב את ה', אמנם בשבת קודש הנוכחות של ה' פתאום מתגלה, ופתאום מתאפשר קצת לחוות את התחושות והתענוג שיש לה' בעבודה שלנו. כאשר בשבת אנו מרגישים את הנוכחות של ה' ואף טועמים אותה (בבחינת "טועמיה חיים זכו"..), ביכולתינו לבחון האם האהבה שלנו אכן מכוונת, ואם לא - עלינו קודם כל לדקדק בה ולברר אותה בעצמנו, ואז על ידי הבירור הראשון נוכל לקבל אל תוכנו את האור הזך של התורה - שהיא רצונו וחכמתו של ה', שימשיך את הבירור שהתחלנו, עד שבסוף אם ירצה ה' נזכה שהאהבה שלנו תהיה באמת אמיתית ומבוררת.

מוקדש לעילוי נשמות

מו"ר רוח-אפנו האהוב והיקר

הרב שניאור זלמן מרדכי

בן מנחם מענדל קץ

♦♦♦

הרב בנימין דב בן טוביה רוזנצויג

הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

מה התורה משפיעה לי על הלב?

מתי האהבה היא תוצאה של עבודה, ומתי היא גילוי שבא מלמעלה?

נפתח את השער לשלוש מדרגות של קשר האהבה עם הקב"ה – מהעולם, מהנשמה ומגילוי התענוג.